

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyně JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Dagmar Nygrínové a soudce JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **S. M.**, práv. zastoupen JUDr. Evženií Pichertovou, advokátkou se sídlem Příkopy 530, 517 41, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem-pobočka Liberec ze dne 14. 8. 2008, č. j. 58 Az 33/2007 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna JUDr. Evženie Pichertové, advokátky se sídlem Příkopy 530, 517 41, Kostelec nad Orlicí, **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se kasační stížností domáhá, aby byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2007, č. j. OAM-1-256/VL-07-K01-2007; tímto mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že Krajský soud v Ústí nad Labem jeho žalobu zamítl, ač měl rozhodnutí žalovaného přinejmenším pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušit.

Dle stěžovatele se soud s žalobními námitkami vypořádal v odůvodnění rozsudku tak, že vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z let 2003 až 2005, aniž by připustil změnu politické situace v Bělorusku od této doby do doby žádosti o udělení azylu, která by mohla svědčit pro udělení azylu stěžovateli. Dále má za to, že se soud nedostatečně zabýval aktuálním zdravotním stavem stěžovatele. V souhrnu má za to, že soud v napadeném rozhodnutí nedostatečně posoudil stav věci, jak v rovině současné politické situace v Bělorusku, tak v rovině nedostatečného posouzení zdravotního stavu stěžovatele, který trpí chronickým

onemocněním páteře a chronickou hepatitidou typu B a C. Za zcela nedostatečné, s ohledem na svoji bezpečnost, vidí stěžovatel odůvodnění žalovaného, že v případech, kdy došlo k návratu žadatelů o azyl do Běloruska, nebyli tito následně stíháni. Toto odůvodnění nevylučuje, že se tak nestane v případě stěžovatele. Rovněž tak není zřejmé, zda i jemu bude dostatečná zdravotní péče v Bělorusku dostupná.

Z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel navrhuje rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS (přístupno též na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel podřadil svou kasační stížnost pod čtvrtý důvod přijatelnosti – zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, přičemž se opírá bod b) čtvrtého důvodu přijatelnosti – tj., že krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva (jelikož stěžovatel netvrdí, že krajský nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu). Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje.

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Kasační stížnost brojí zejména proti neudělení doplňkové ochrany, a nikoliv jiných forem mezinárodní ochrany zakotvených v zákoně o azylu, vyjma důvodu pro udělení humanitárního azylu z důvodu zdravotního stavu stěžovatele. Tím je dán i rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu.

Ze spisu vyplynulo, že stěžovatel požádal dne 19. 3. 2007 (již podruhé) o udělení mezinárodní ochrany, uvedl v ní, že je ruské národnosti, bez vyznání, není členem žádné politické strany. Poprvé přijel do České republiky v roce 1997 za prací, poté se vrátil zpět do vlasti, žil nějakou dobu na Ukrajině, v roce 2001 se znovu vrátil do České republiky. K důvodům odchodu z vlasti uvedl, že si vypůjčil v Bělorusku značnou sumu peněz, nemohl dluh vrátit a měl potíže s věřitelem. O opětovné udělení azylu požádal, protože se nechce vrátit do Běloruska kvůli režimu Lukašenka a v České republice nechce pobývat nelegálně.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že krajský soud vycházel z rozhodování Nejvyššího správního soudu z let 2003 až 2005, aniž by připustil změnu politické situace v Bělorusku od té doby do podání žádosti o udělení azylu. Této námitce Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit, když z napadeného soudního rozhodnutí vyplývá nade vší pochybnost, že jak správní orgán, tak i krajský soud svá rozhodnutí opřely o řádně a spolehlivě zjištěné informace o stavu v zemi stěžovatele z pohledu samotným stěžovatelem tvrzených skutečností, které v azylovém řízení uplatnil a skutkový stav řádně a důkladně zhodnotily. V rozhodnutí žalovaného i soudu jsou citovány zprávy týkající se situace v Bělorusku, a to zejména Informace Člověka v tísní ze dne 10. 7. 2006, Informace MZV ze dne 23. 8. 2006, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2005 MZV USA ze dne 8. 3. 2006 a další aktuální informace ohledně situace v Bělorusku obsažené v databázi. Ze správního spisu vyplynulo, že se všemi podklady pro rozhodnutí byl stěžovatel seznámen a měl možnost k jejich doplnění. Ze spisu je zřejmé, že odchod stěžovatele z vlasti v roce 2001 nebyl motivován odůvodněným strachem z pronásledování z důvodů, pro které lze azyl udělit, ale pouze soukromými a ekonomickými zájmy. Správní orgán se v odůvodnění rozhodnutí náležitě a podrobně zabýval otázkou, zda stěžovateli hrozí v případě jeho návratu nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení. Ze zprávy MZV ze dne 23. 8. 2006, jakož i z jiných citovaných zdrojů informací vyplývá, že problémům ze strany státních orgánů jsou vystaveni výhradně představitelé opozice a jejich sympatizanti, kteří své postoje veřejně prezentovali. To však, jak vyplývá z předloženého materiálu, není případ stěžovatele; jeho obecný nesouhlas s politickou situací v Bělorusku k udělení azylu ani k poskytnutí doplňkové ochrany nepostačí, navíc, když stěžovatel výslovně zmiňuje ryze soukromé potíže (odchod za prací a před věřiteli), aniž by jakkoli zmiňoval sebemenší potíže politického charakteru.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního

trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu se považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.

Podle čl. 6 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří

- a) stát;
- b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu;
- c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2007 - 57, (příst. na www.nssoud.cz), konstatoval, že přestože je materie původců pronásledování kvalifikační směrnici formulována zcela jasně, způsob, jímž byla transponována do zákona o azylu, tak jednoznačný není, nicméně dospěl k závěru, že i soukromé osoby mohou být původci jak pronásledování (§ 12 zákona o azylu), tak vážné újmy (§ 14a zákona o azylu), a to z následujících důvodů: „*Jak již dříve Nejvyšší správní soud judikoval, mohou se ustanovení § 91 zákona o azylu uplatnit i v případě, „kdy naplnění skutkových podstat v něm uvedených je přičitatelné toliko soukromým osobám a kdy se na jejich naplnění veřejná moc vůbec nepodílí či se dokonce děly v přímém rozporu s její vůlí“ (rozsudek ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS).*

Pravidlo stanovené kvalifikační směrnici ohledně soukromých původců reálného nebezpečí vážné újmy má svůj předobraz již v rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva (jehož judikatura byla ostatně směrnici inspirací). Konkrétně lze odkázat např. na rozsudek velkého senátu ESLP ve věci HLR proti Francii, ze dne 29. 4. 1997, číslo stížnosti 24573/94, Reports 1997-III, odstavec 40: „Vzhledem k absolutní povaze zaručeného práva nevylučuje Soud, že článek 3 Úmluvy může dopadat i na případy, kdy nebezpečí pochází od osob, či skupin osob, které nejsou veřejnými činiteli. Musí však být prokázáno, že nebezpečí je skutečné (real risk) a orgány přijímajícího státu (myšleno přijímajícího vyhoštěnou osobu) nejsou schopny zamezit tomuto nebezpečí poskytnutím odpovídající ochrany.“ (K pojmu „reálné nebezpečí“

srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 - 71, www.nssoud.cz.)“

Stěžovatel v projednávané věci však neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že nemůže využít ochrany státních orgánů, resp. uvedl, že obrátit se na policii by bylo bez významu aniž by své tvrzení jakkoli blíže zdůvodnil.

Podíl státní moci na vážné újmě lze na základě § 2 odst. 7 zákona o azylu, v rozhodném znění, a čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice rozdělit typově do tří kategorií: (1) vážná újma *prováděná* státem; (2) vážná újma *podporovaná* nebo *tolerovaná* státem; a (3) vážná újma, kterou stát nepodporuje ani netoleruje, ale přesto k ní dochází, protože tento stát *není schopen nebo ochoten* poskytnout adekvátní ochranu. V projednávaném případě vyhrožování jednoznačně vycházelo od nestátních subjektů (jednalo se o běžnou kriminalitu), které stát nepodporoval ani netrpěl, a proto se jedná o třetí kategorii a relevantní otázka zní, zda-li byly státní orgány schopny a ochotny proti tomuto jednání poskytnout ochranu.

Pro posouzení otázky, zda stát je či není ochoten a schopen zajistit ochranu před vážnou újmu je klíčový čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2007 - 57, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, oba www.nssoud.cz). K aplikaci čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, kde konstatoval, že tento článek musí být aplikován, ačkoliv nebyl explicitně transponován do zákona o azylu. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice stanoví ve skutečnosti dvě podmínky pro existenci účinné ochrany v zemi původu. Poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 směrnice poskytují zpravidla účinnou ochranu tehdy, (1) pokud činí přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a (2) pokud stěžovatel má k této ochraně přístup. Obě podmínky musí být splněny kumulativně; v opačném případě není účinná ochrana dostupná. Pokud jde o první podmínku stanovenou čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, Nejvyšší správní soud v témže rozsudku konstatoval, že „*ta vychází z premisy, že žádný stát není schopen zabránit veškeré trestné činnosti. Stejně tak každý stát musí respektovat procesní práva ostatních dotčených osob...*, resp. *zastavit trestní řízení v případě nedostatku důkazů. Nicméně obecně účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy není vždy dostatečný. Pokud lze z dostupných informací o zemi původu dovodit, že v obecné rovině funkční systém právní ochrany není v praxi s to pro určitou specifickou skupinu (či jednotlivce) účinnou ochranu zajistit, nelze takový právní systém považovat za dostatečný, i kdyby pro většinu populace jinak dostatečný byl. Z tohoto důvodu je první podmínka stanovená čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice do jisté míry modifikována slovem „zpravidla“ v čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. Znění čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována v případě učinění přiměřených kroků k zabránění pronásledování zavedením obecně účinného právního systému, neznamená, že takový právní systém bude vždy považován za dostatečnou ochranu, nýbrž pouze to, že zavedení obecně účinného právního systému bude obvykle dostatečné... Slovo „zpravidla“ v čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice tedy v projednávaném případě znamená, že pokud je žadatel o mezinárodní ochranu „vyčleněn“ (tj. zastává v hierarchii azylově relevantní skupiny významné postavení; viz výše), nelze vždy zavedení obecně účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy považovat za „přiměřený krok“ k zabránění pronásledování nebo působení vážné újmy ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice; poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 téže směrnice musí v odůvodněných případech poskytnout ochranu zaměřenou specificky na danou skupinu či jednotlivce, tj. podniknout dodatečně specificky zaměřené či ve výjimečných případech i individuální kroky nad rámec zavedení obecně účinného právního systému“.*

Případy pronásledování ze strany státu (resp. osob státem podporovaných) je nepochybně nutno posuzovat odlišně od případů pronásledování nebo vážné újmy způsobených nestátními subjekty – soukromými osobami. V prvním případě je totiž nutné obzvláště obezřetně zvažovat, zda-li výše instančně postavené orgány či jiní poskytovatelé ochrany jsou schopni a ochotni poskytnout účinnou ochranu ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. Pokud tomu tak není, tak nelze po stěžovateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. To ale neznamená, že v případě, kdy je původcem vážné újmy čistě nestátní subjekt, se žadatel o mezinárodní ochranu musí vždy obrátit na poskytovatele ochrany zakotvené v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice. Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Nic takového nejenže stěžovatel netvrdil v žádném z pohovorů, ale nevyplývalo to ani z informačních zdrojů o stavu dodržování lidských práv v Bělorusku. Břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně stěžovatele. Stěžovatel však žádnou relevantní informaci, z níž by bylo lze usuzovat na důvodnost poskytnutí ochrany, neuvedl.

Jelikož k udělení doplňkové ochrany je třeba splnit všechny podmínky stanovené § 14a odst. 1 zákona o azylu [resp. čl. 2 písm. e) kvalifikační směrnice] kumulativně – tj., že žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (Nejvyšší správní soud zde presumuje, že stěžovatel nespĺňuje podmínky pro udělení azylu) – je zjevné, že stěžovateli nemohla být doplňková ochrana udělena, neboť neunesl břemeno tvrzení ohledně čtvrté podmínky.

Obavy stěžovatele, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude pronásledován pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, příst. na www.nssoud.cz).

Stěžovatel dále namítá, že jeho zdravotní stav lze podřadit pod důvody pro udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním hodnocením krajského soudu, který posoudil správní uvážení žalovaného ohledně zdravotního stavu stěžovatele v mezích stanovených zákonem, tj. zda správní uvážení je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem, a neshledal pochybení krajského soudu ani v této věci. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, dále též rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, vše příst. na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud po přezkoumání rozhodnutí žalovaného jakož i správního spisu vztahujícího se ke správnímu řízení, jež rozhodnutí předcházelo, dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli pro nesplnění důvodů

podle § 12, § 13, § 14 a 14a a § 14b azylového zákona. Žalovaný si pro takové rozhodnutí zajistil dostatek důkazů, které správně vyhodnotil. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec nepochybil, když žalobu zamítl.

Vzhledem ke skutečnosti, že se nejedná o kasační stížnost, která by spadala pod jednotlivé případy přijatelnosti uvedené výše a otázky stěžovatelem nastolené byly již judikaturou Nejvyššího správního soudu několikrát zodpovězeny, nebyly shledány žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla pro řízení před soudem ustanovena soudem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ustanovení § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti a 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), ustanovením § 7, ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy odměna advokáta činí 2400 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v tehdy platném znění. Částka daně, vypočtená dle ustanovení § 37 odst. 1 a ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 456 Kč. Advokátce se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu